

12. června 1942

Tobě se budu moct, doufám, se vším svěřit, tak jak jsem ještě nikomu nemohla, a doufám, že mi budeš velkou oporou.

28. září 1942 (dodatek)

Zatím jsem v tobě měla velkou oporu, a taky v Kitty, již teď pravidelně píšu. Tenhle způsob psaní deníku se mi líbí mnohem víc a skoro se teď nemůžu dočkat hodiny, kdy mám čas do tebe psát. Mám takovou radost, že jsem si tě vzala s sebou!

Neděle 14. června 1942

Začnu prostě od chvíle, kdy jsem tě dostala, tedy kdy jsem tě zahlédla na stole s vystavenými dárky (poněvadž nákup, a u toho jsem taky byla, se nepočítá).

V pátek 12. června jsem se probudila už v šest hodin, a to je úplně pochopitelné, jelikož jsem měla narozeniny. Ale v šest hodin jsem ještě nesměla vstát, a tak jsem svou zvědavost musela ještě krotit do tři čtvrtě na sedm. Pak už jsem to nemohla vydržet, šla jsem do jídelny, kde se mi na uvítanou lísala k nohám Moortje (kočka).

Chvilku po sedmé jsem zašla k našim a pak do obývacího pokoje rozbalil si dárky, nejdřív ze všeho jsem uviděla tebe, snad jeden z nejbáječnějších dáreků. Potom kytici růží, dvě pivoňky. Od našich jsem dostala modrou halenku, společenskou hru, láhev hroznové šťávy, která mi chutná trochu po víně (víno se přece vyrábí z hroznů), skládačku, mastičku, dvouapůlguldenovou bankovku a poukázku na dvě knížky. Pak jsem dostala ještě jednu knihu, *Camera Obscura*, ale tu už má Margot, a tak jsem ji vyměnila, mísu domácích sušenek (samozřejmě mé výroby, v pečení sušenek jsem teď totiž přeborník), spoustu sladkostí a od mamky ja-

hodový dort. Dopis od babi, přesně načas, což je ovšem náhoda.

Potom pro mě přišla Hanneli a šly jsme do školy. O přestávce jsem rozdávala učitelům a spolužákům máslové sušenky; a pak jsme se museli dát zase do učení. Doma jsem byla v pět, poněvadž jsem šla na tělocvik (i když nikdy nesmím cvičit, protože si snadno vykloubím ruce a nohy) a spolužákům jsem vybrala na oslavu svých narozenin volejbal. Doma na mě už čekala Sanne Ledermannová. Ilse Wagnerovou, Hanneli Goslarovou a Jacqueline van Maarsenovou jsem přivedla z tělocviku, ty totiž chodí se mnou do třídy. Hanneli a Sanne byly dřív moje dvě nejlepší kamarádky a každý, kdo nás viděl pohromadě, říkával: „Tamhle jde Anne, Hanne a Sanne.“ Se Jacqueline van Maarsenovou jsem se seznámila až na Židovském lyceu a teď je moje nejlepší kamarádka ona. Ilse je nejlepší kamarádka Hanneli a Sanne chodí do jiné školy a má kamarádky tam.

Dostala jsem od nich nádhernou knihu, *Nizozemské ságy a legendy*, jenže mi omylem daly druhý díl, a tak jsem si dvě jiné knihy vyměnila za první díl. Teta Helene mi přinesla ještě jednu skládačku, teta Stephanie rozkošnou brož a teta Leny báječnou knížku, totiž *Daisy na horách*. Dneska ráno ve vaně jsem si představovala, jaká krása by byla, kdybych měla psa, jako je Rin Tin Tin. Taky bych ho pojmenovala Rin Tin Tin a ve škole by vždycky čekal u školníka nebo za pěkného počasí v přístřešku na kola.

Pondělí 15. června 1942

V neděli odpoledne jsem měla oslavu. Rin Tin Tin* se spolužačkám náramně líbil. Dostala jsem dvě brože, záložku a dvě knížky. Povím teď nejdřív něco o třídě a škole a začnu spolužáky.

Betty Bloemendaalová vypadá trochu chudobně, a nejspíš taky chudobná je, bydlí v ulici Jana Klasena v západní části

* Jeden ze série filmů v hlavní roli s německým ovčákem Rin Tin Tinem.

Amsterdamu a nikdo z nás neví, kde to je. Výborně se učí, ale to je tím, že je tak pilná, teď už v tom učení totiž trochu zaostává. Je to dost klidná žába.

Jacqueline van Maarsenová platí za mou nejlepší kamarádku, ale opravdovou kamarádku jsem ještě neměla. O Jacque jsem si nejdřív myslela, že to bude ona, ale škaredě jsem se spletla.

Lenij Duizendová je ukrutně nervózní žába, která věčně něco zapomíná a dostává jeden trest za druhým. Je dobrosrdečná, zvlášť k Miep Lobattové.

Nannie Blitzová je tak strašně upovídaná, až to hezké není. Když po někom něco chce, hned mu sahá prsty do vlasů nebo na knoflíčky. Prý mě Nannie nesnáší, ale to mi vůbec nevadí, jelikož mně taky není dvakrát sympatická.

Henny Metsová je veselá a prima žába, jenomže mluví strašně hlasitě, a když si hraje venku, chová se jak malá. Je velká škoda, že má Henny kamarádku, říkají jí Beppy, která na ni má tuze špatný vliv, jelikož je to náramně hnusná a sprostá žába.

Danka Zajdeová, o té by se daly psát celé kapitoly. Danka je nafoukaná, špitavá, protivná, dospělácká, potměšilá a pokrytecká žába. Obtočila si Jacque kolem prstu, což je škoda. Danka se kvůli každé hlouposti rozbere, je úžasně malicherná, a hlavně příšerně afektovaná. Slečna Danka musí mít zkrátka vždycky pravdu. Je ohromně bohatá a má plnou skříň rozkošných šatů, ale vypadá v nich staře. Ta žába si myslí, kdovíjak není krásná, jenže je to právě naopak. S Dankou se nemůžeme vystát.

Ilse Wagnerová je veselá a prima žába, ale je velká puntičkářka a dokáže do člověka hučet celé hodiny. Ilse mě má dost ráda. Je ohromně bystrá, ale líná.

Hanneli Goslarová neboli Lies, jak jí říkají ve škole, je trochu zvláštní žába, většinou stydlivá a doma strašně drzá. Všechno, s čím se jí člověk svěří, vyzvoní mamince. Ale má srdce na dlani a zvlášť poslední dobou ji ohromně uznávám.

Nannie van Praagová-Sigaarová je legrační, malá, rozšafná žába. Připadá mi prima. Je dost bystrá. Moc se toho o ní nedá říct.

Eefje de Jongová je báječná žába. Je jí teprve dvanáct, ale je to už slečna. Dělá, jako bych byla mimino. Je taky vždycky ochotná pomoci, a tak jí mám ráda.

Miep Lobattová je asi nejhezčí holka ze třídy. Je roztočilá v obličeji, ale na učení dost hloupá. Proto si myslím, že nejspíš propadne, ale to jí samozřejmě nebudu vykládat.

(dodatek)

K mému překvapení Miep Lobattová přece jen nepropadla.

A na závěr našich dvanácti holek sedím vedle Miep Lobattové já.

O chlapcích se dá říct mnoho, ale i málo.

Maurice Coster je jeden z mnoha mých ctitelů, ale je to dost protiva.

Sallie Springer je strašný sprosták a vykládá se o něm, že už se pářil. Stejně mi připadá báječný, poněvadž se s ním ohromně užije.

Emiel Bonewit je ctitel Miep Lobattové, ale jí na tom moc nesejde. Je s ním dost nuda.

Rob Cohen byl do mě taky zamilovaný, ale teď už ho nemůžu ani cítit. Je to pokrytecký, prolhaný, ubrečený, potrhlý, protivný chlapeček, který si o sobě myslí kdovíco.

Max van de Velde je selský synek z Medembliku, ale ucházející, jak by řekla Margot.

Herman Koopman je taky strašný sprosták, stejně jako Jopie de Beer, co věčně laškuje a pálí za děvčaty.

Leo Blom je nejlepší kamarád Jopieho de Beera, ale tím sproštěním se nakazil.

Albert de Mesquita je hoch ze šesté školy Montessori a přeskočil třídu. Výborně se učí.

Leo Slager je ze stejné školy, ale tak dobře se neučí.

Ru Stoppelmon je malý, bláznivý kluk z Almela, který k nám do školy přišel později.

Pim Pimentel dělá všechno, co se nesmí.

Jacques Kocernoot sedí s Pimem za námi a my se můžeme uřehtat (Miep a já).

Harry Schaap je asi nejslušnější kluk ze třídy, je hodný.

Werner Joseph totéž, ale občas bývá moc tichý, takže to vypadá, že je nudný.

Sam Salomon je takový rošťák z chudé čtvrti, mizera. (Ctitel!)

Appie Riem je dost ortodoxní, ale taky všivák.

Už toho musím nechat. Příště ti mám zase tolik co psát, takže tolik co vyprávět. Pá, jsi tak prima!

Sobota 20. června 1942

Psát si deník je pro člověka jako já ohromně zvláštní zážitek. Nejenže jsem ještě nikdy nepsala, ale zdá se mi, že výlevy třináctileté školačky nebudou v budoucnu zajímat ani mě, ani nikoho jiného. Jenže na tom vlastně nesejde, mám do psaní chuť, a hlavně si chci o různých věcech pořádně a do dna vylít srdce.

„Papír je trpělivější než lidé,“ to rčení mě napadlo, když jsem v jeden ze svých lehce melancholických dní znuděně seděla s hlavou položenou na rukou a samou otupělostí nevěděla, zda jít ven, nebo zůstat doma, a tak jsem nakonec zůstala, kde jsem byla, a pokračovala v dumání. Ano, opravdu, papír je trpělivý, a jelikož nehodlám ten sešit v kartonových deskách, jenž nese zvučný název „deník“, nikdy nikomu dát přecíst, ledaže ještě v životě najdu opravdového přítele nebo přítelkyni, může to nejspíš být všem úplně jedno.

Tím jsem dospěla k bodu, z něhož vychází celá ta deníková idea: nemám kamarádku.

Aby to bylo ještě jasnější, musí následovat vysvětlení, poněvadž nikdo nedokáže pochopit, že je třináctiletá holka na světě samotinká. Tak to ani není. Mám hodné rodiče a šestnáctiletou sestru, mám dohromady určitě nejmíň třicet známých a takzvaných kamarádek. Mám zástup ctitelů, kteří dělají, co mi na očích vidí, a když to nejde jinak, zkoušejí ve třídě rozbitým kapesním zrcátkem zachytit aspoň můj obraz.

Mám příbuzné, hodné tety a dobrý domov. Ne, zdánlivě mi nic neschází, kromě opravdové kamarádky. Se známými jediné vyvádím hlouposti, nikdy nedojde na to, abych si s některou z nich promluvila o něčem jiném než o všedních věcech nebo abychom se opravdu sblížily, a v tom je ta potíž. Možná se nám nedostává důvěrnosti mojí vinou, v každém případě to tu prostě je a bohužel se toho nedá zbavit. Proto tenhle deník.

Abych ten obraz dlouho vytoužené kamarádky ve svých představách ještě posílila, nechci zapisovat údaje do deníku jen tak jako každý jiný, ale chci si z deníku udělat tu kamarádku samotnou a ta kamarádka se jmenuje *Kitty*.

Moje historie! (Blbina, takové věci se nezapomínají.)

Jelikož by moje vyprávění určené *Kitty* nikdo nechápal, kdybych jen tak bez úvodu spustila, musím stručně vypsát svůj životní příběh, ač to dělám nerada.

Můj otec, nejhodnější taťka, jakého jsem kdy potkala, se oženil teprve v šestatřiceti letech, mamce tehdy bylo pětadvacet. Moje sestra Margot se narodila roku 1926, ve Frankfurtu nad Mohanem v Německu. A 12. června 1929 jsem následovala já. Do čtyř let jsem bydlela ve Frankfurtu. Jelikož jsme čistokrevní Židé, odjel otec v roce 1933 do Holandska. Stal se ředitelem Nizozemské společnosti Opekta, která se zabývá prodejem želírovacího přípravku. Moje matka Edith Franková-Holländerová odjela v září taky do Holandska a my s Margot jsme jely do Cách, kde bydlela naše babička. Margot odjela do Holandska v prosinci a já v únoru, posadili mě na stůl jako dárek k Margotiným narozeninám.

Záhy jsem začala chodit do školky při šesté Montessori škole. Tam jsem zůstala do šesti let, pak jsem postoupila do první třídy. V šesté třídě jsem se dostala k paní ředitelce Ku-perusové. Na konci školního roku jsme se srdceryvně rozloučily a obě jsme plakaly, poněvadž mě přijali na Židovské lyceum, kam přestoupila i Margot.

V našem životě bylo o rozruch postaráno, jelikož zbylí příbuzní v Německu nezůstali ušetřeni Hitlerových židovských zákonů. V roce 1938 uprchli po pogromech moji dva strýčkové, matčini bratři, a dostali se do bezpečí v Severní

Americe, moje stará babička přijela k nám. Bylo jí tehdy třiasedmdesát let.

Od května 1940 to šlo s dobrými časy od desíti k pěti: nejdřív válka, pak kapitulace, Němci přimaširovali a nám Židům nastalo trápení. Jeden židovský zákon stíhal druhý a naše volnost byla velmi okleštěna. Židé musí nosit židovskou hvězdu; Židé musí odevzdat kola; Židé nesmějí do tramvaje; Židé nesmějí jezdit autem, ani soukromým; Židé smějí nakupovat pouze od 15 do 17 hodin; Židé smějí výhradně k židovskému holiči; Židé nesmějí od 20. hodiny večerní do 6. hodiny ranní na ulici; Židé se nesmějí zdržovat v divadlech, biografech a dalších zábavních podnikcích; Židé nesmějí do bazénu ani na tenisové kurty, hřiště na pozemní hokej či další sportoviště; Židé nesmějí veslovat; Židé nesmějí na veřejnosti sportovat; Židé nesmějí po osmé hodině večer sedět na vlastní zahradě ani u známých; Židé nesmějí navštěvovat křesťany; Židé musí chodit do židovských škol a tak dále a tak podobně. Život šel dál a my nesměli to ani ono. Jacques mi vždycky říká: „Už si netroufám nic dělat, bojím se totiž, že se to nesmí.“ Ale ještě se to dá vydržet, navzdory hvězdě, odděleným školám, povinné večerce atd. atd.

V létě 1941 babička těžce onemocněla. Musela na operaci a z mých narozenin mnoho nebylo. V létě 1940 už taky ne, poněvadž to zrovna skončila v Nizozemsku válka.

Babička zemřela v lednu 1942. Nikdo netuší, jak moc na ni myslím a jak ji mám ráda. Tyhle narozeniny v roce 1942 jsme tedy oslavili, abychom si to všechno vynahradili, a za babičku jsme zapálili svíčku.

V říjnu 1941 nás s Margot přeřadili na Židovské lyceum, Margot do čtvrtého, mě do prvního ročníku. My čtyři jsme na tom pořád ještě dobře, a tak jsem dospěla k dnešnímu datu, kdy začíná slavnostní zasvěcení mého deníku, 20. června 1942.

Sobota 20. června 1942

Milá Kitty!

Tak já rovnou začnu; je teď krásně klid, naši si někam vyrazili a Margot šla s další mládeží hrát ping-pong ke své kamarádce